

I *stk. 1, 4. pkt.*, fastsættes udtrykkeligt, at pligten til at opgive navn og adresse ikke blot gælder over for andre, der er indblandet i færdselsuheldet, men også over for den, på hvis ejendom eller ting, der er sket skade.

Stk. 2 svarer til den gældende bestemmelse i færdselslovens § 29, stk. 2, 1. pkt. I de tilfælde, hvor der alene er sket tingskade, skal politiet dog efter forslaget ikke underrettes, såfremt skadevolder selv underretter ejeren.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 3* er nye. Bestemmelserne har til formål at forbedre politiets muligheder med hensyn til at efterforske hændelsesforløbet ved færdselsuheld.

Ifølge bestemmelsen i § 31, stk. 2, i lovforslaget skal et køretøj, som på grund af et færdselsuheld er standstødt på et sted, hvor det er forbudt at standse eller parkere, snarest muligt flyttes til et passende sted. Denne bestemmelse modificeres gennem de her foreslåede bestemmelser, hvorefter et køretøj, der har været indblandet i et færdselsuheld, hvor nogen er dræbt eller kommet alvorligt til skade, alene må flyttes, hvis dets placering er til fare for færdslen.

I § 46 foreslås en særlig bestemmelse for motorveje, som ifølge § 47 også gælder for motortrafikveje. Herefter skal køretøjet så vidt muligt placeres uden for kørebanen og derefter snarest muligt fjernes fra motorvejen (motortrafikvejen). Også disse bestemmelser modificeres gennem de her foreslåede bestemmelser.

Under hensyn til straffelovens § 125, hvorefter den, der udsletter en forbrydelses spor for at undrage sig selv eller nogen af sine nærmeste fra forfølgning eller straf, ikke straffes, foreslås det, at bestemmelserne alene får erstatningsretlig betydning, jfr. at de ikke er medtaget i opregningen i forslaget til § 116, stk. 1 og 3.

Til § 10.

Stk. 1 om den gåendes anvendelse af vejens forskellige baner erstatter med mindre ændringer de gældende bestemmelser i færdselslovens § 53, stk. 1, litra a-b. Den gældende bestemmelse om pligt til at anvende fortov og gangsti foreslås suppleret, således at der på tilsvarende måde er pligt til at anvende rabat, dog ikke midterrabat.

Endvidere foreslås i *2. pkt.*, at den gående kan vælge mellem cykelsti og kørebane i de tilfælde, hvor der ikke findes fortov, gangsti eller egnet rabat. Efter gældende ret skal den gående derimod i disse tilfælde i almindelighed anvende cykelsti.

Stk. 2 vedrører den gåendes placering på kørebanen, hvor denne benyttes. Efter forslaget skal den

gående gå yderst i venstre side i færdselsretningen, hvilket svarer til den gældende bestemmelse i færdselslovens § 53, stk. 1, litra c, der imidlertid ifølge § 52, stk. 3, 3. pkt., også gælder for den, der trækker cykel eller knallert. For den sidstnævnte kategori af gående foreslås en ny regel, hvorefter disse skal gå yderst i højre side i færdselsretningen. For begge kategorier af gående gælder, at de kan benytte den modsatte side, hvis de ellers udsættes for fare, eller hvis særlige omstændigheder tilsiger det.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 3* modsvarer de gældende bestemmelser i færdselslovens § 52, stk. 3, 3. pkt., og § 53, stk. 4, 1. pkt.

Den gældende bestemmelse i færdselslovens § 53, stk. 4, 2. pkt., om kørsel med barnevogn foreslås ikke medtaget. Efter § 11 i lovforslaget anses den, der fører barnevogn, som gående, og af § 3 i lovforslaget følger, at også gående med barnevogn skal optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed.

Stk. 4 svarer til de gældende regler i færdselslovens § 53, stk. 2, litra c, 1. led, og § 53, stk. 3, 1. pkt. Den særlige bestemmelse i § 53, stk. 2, litra c, 2. led, hvorefter den gående skal udvise særlig forsigtighed, når vedkommende træder ud foran eller bagved holdende køretøjer, herunder omnibusser, foreslås ikke medtaget, idet en sådan indskærpelse til udvisning af særlig forsigtighed bør overlades færdselspropagandaen.

Stk. 5 er i det væsentlige i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i færdselslovens § 53, stk. 2, litra a.

Efter den gældende bestemmelse i færdselslovens § 53, stk. 2, litra a, er pligten til at anvende fodgængerfelt ikke alene betinget af, at der findes et sådant i nærheden, men tillige af, at der er kørende færdsel af nogen betydning. Spørgsmålet om, hvorvidt sidstnævnte betingelse er opfyldt, beror imidlertid på et vanskeligt skøn fra den gåendes side, og det foreslås derfor, at gående altid skal benytte fodgængerfelt, hvis et sådant findes i nærheden. Det har været overvejet, om man burde angive en bestemt afstand, inden for hvilken der skal være pligt til at benytte fodgængerfelt, idet også spørgsmålet om, hvorvidt et fodgængerfelt er beliggende i nærheden, beror på et skøn. Man har dog ikke ment at burde angive en sådan afstand, da det kan være vanskeligt at fastsætte en afstand, der bør gælde i alle tilfælde, og da spørgsmålet om, hvorvidt et fodgængerfelt er beliggende inden for en fastsat afstand, alligevel overlader de gående et vanskeligt skøn.

I *2. pkt.* foreslås udtrykkeligt nævnt, at der også er pligt til at anvende fodgængerbro eller -tunnel, hvis en sådan findes i nærheden. Man har ved reglens formulering taget hensyn til, at ikke alle gå-